

MOST

НА БЕЗОПЛАТНІЙ ОСНОВІ

Прогулянки старим Лейпцигом
читайте на стор. 4

Leipzig helps Ukraine

Організація Leipzig helps Ukraine була заснована в перший день після початку агресивного вторгнення Росії в Україну 24.02.2022. В Телеграм була створена група і через мережу груп солідарності в районі Лейпцига швидко зростала. Таким чином, за короткий час, майже за одну ніч, зібралося багато людей, які раніше не мали жодних стосунків між собою. Їх об'єднала мотивація обмінюватися думками, щоб не залишатися бездіяльними та допомогти тим, хто постраждав від війни. Так була створена мережа волонтерів, що стала центральним місцем обміну та взаємодії, між ініціативними людьми, які хотіли допомогти, та людьми яким була потрібна допомога.

Про створення організації Leipzig helps Ukraine, роботу волонтерів, напрямки діяльності нам розповів засновник ініціативи Борис Парасочка.

24 лютого – початок повномасштабної війни. Мільйони українських родин прийняли для себе непросте рішення виїхати з України. Для кожної родини своя історія, свій біль. Яким було Ваше 24 лютого?

Борис Парасочка: 24 лютого, зранку, я прокинувся і побачив величезну кількість повідомлень з України. Після перегляду новин прийшло усвідомлення всього жаху, що відбувається на Батьківщині.

У себе в родині ми створили групу, щоб тримати руку на пульсі подій та підтримувати постійний зв'язок один з одним. Окрім того, я майже відразу створив групу для волонтерів та близьких чи знайомих з України, яка згодом і стала LNU (**Leipzig helps Ukraine**) і написав в групі німецьких телеграм-каналів міста Лейпциг, про те, що росія напала на Україну і що кожен небайдужий, хто хоче допомогти українцям, може приєднуватися до новоствореної групи. Мені певною мірою пощастило, тому що за рахунок цього я зміг відволіктися від усього, що відбувається і був постійно в ро-

Борис Парасочка

*Родом з с.Сула, неподалік м.Суми. Навчався в Києві. В 2013 р., перед початком війни, переїхав до Німеччини навчатися. Працював в довірчій компанії «Allianz Germany», займався штучним інтелектом, аналізом даних, та проект-менеджментом. Жив в багатьох містах: Зенфтенберг, Кельн, Штутгарт та Мюнхен. Два роки тому переїхав до Лейпцига. 24 лютого 2022 створив Телеграм-канал для координації допомоги біженцям із України. Є засновником ініціативи **Leipzig helps Ukraine** та головою організації (разом з Sophia Hoffmann, Hannes Rieseberg)*

боті: з 24 лютого і до травня 2022 року я 24/7 займався координаційною роботою організації.

Вашій спільноті допомагають і німці, і українці. Скільки людей відгукнулося на Вашу ініціативу і хто координує дії волонтерів?

Б.П.: З початку війни, я побачив, що є багато ініціативних людей, які хочуть допомагати: хтось їздив до кордону, хтось допомагав з розселен-

ням, інші складали списки потрібних речей та збирали пожертви тощо. За перші два дні існування групи стало зрозуміло, які проблеми та напрямки діяльності є найбільш актуальними. Я зібрав всіх самих ініціативних, бо зрозумів, що одному мені не впоратись з адміністрацією групи і координацією ініціатив і запропонував структуру нашої роботи та організації, та запитав хто хоче координувати ті чи інші напрямки: транспорт, проживання, донати, прибуття в Лейпциг, переклади. Перша група **Leipzig helps Ukraine** дуже швидко виросла за кілька днів до 500 людей. Були створені нові групи за напрямками, так як основна група виросла до кількох тисяч за тиждень і було важко переглядати і читати повідомлення через велику кількість нових. Потім, коли групи були створені, ми вже краще розуміли, де і скільки людей потрібно на той чи інший напрямок і які цілі та завдання стоять перед ними. Близько 90% волонтерів в нашій організації – німці.

Створений Вами Телеграм-канал Leipzig helps Ukraine став дуже популярним серед українців в

Лейпцигу. Зараз на нього підписані близько 8000 учасників. Канал дуже добре структурований та інформативний. Хто адмініструє його роботу?

Б.П.: Дуже різноманітні люди. Адміністратори в групах, це приблизно 15-20 осіб, які є окремою структурою організації, працюють позмінно в свій вільний час. Це студенти, пенсіонери і люди, які мають основну роботу. Коли все починалося, я теж був адміністратором груп, координував спілкування в них, намагався допомогти усіма можливими ресурсами. Функція адміністраторів в групах допомогти як і кожній окремій людині: порадою, контактами, корисною інформацією, так і спостерігати за спілкуванням у чаті, щоб не виникало некоректних дискусій. Також в нас є 10 інших груп, два канали один загальний LNU-Channel та один для людей, хто шукає роботу і де ми розповсюджуємо нові вакансії.

На інтернет-сторінці Leipzig helps Ukraine зазначено, що ви прагнете об'єднати ресурси муніципальних структур та приватних осіб. Як реалізувалося Ваше прагнення?

Б.П.: Так, ми напряму співпрацюємо з муніципальними органами та мерією. Співпраця розпочалася з перших тижнів нашого існування. В мерії створений координаційний штаб, який займається допомогою Україні та проблемами українських біженців у Лейпцигу. З самого початку адміністрація міста запропонувала нам створити некомерційну організацію (gemeinnütziger Verein), щоб мати можливість підтримувати нас фінансово. Муніципалітет допоміг нам також знайти офіс.

А починали ми самотужки. Наприклад, відкрили Центр Прийому біженців на Hauptbahnhof. Представники мерії приєдналися до нашої ініціативи лише після двох тижнів цілодобової роботи. На той момент у нас вже був відпрацьований алгоритм дій та налагоджена співпраця з керівництвом Hauptbahnhof. Сьогодні навіть складно пригадати, скільки людей-волонтерів допомагало в Центрі прийому біженців на Hauptbahnhof, приблизно 300-400 волонтерів, які працювали позмінно і самостійно координували свою роботу.

До мерії ми зверталися зі списком дуже детальних проблем, по тих чи інших напрямках, адже у нас був пря-

мий фідбек з Телеграм-груп і безпосереднього спілкування з людьми. У представників влади, на той час, взагалі не було уяви про реальні проблеми біженців в Німеччині. Саме ми зосереджували їхню увагу на дійсно нагальних питаннях і відстоювали свою думку, якщо того потребувала ситуація.

Так, з одного боку для нас це великий бонус отримати можливість співпрацювати з місцевими органами влади, а з іншого – ми стали залежні від них фінансово, та часом організаційно. Наприклад, бюрократична процедура надання гранту з фінансування затягнулася більше ніж на 2 місяці, хоча мова йшла про “швидку та спрощену процедуру”. А відтак, ми втратили багато часу, який могли б спрямувати на неопосередковану допомогу.

Яким напрямкам ви зараз приділяєте більше уваги?

Б.П.: В Leipzig helps Ukraine створені модерновані групи для різних тем: пожертвування, транспорт, проживання, правові питання, прибуття в Лейпциг, переклади, діти та сім'я, робота, домашні тварини, антидискримінація.

Два найбільших аспекти нашої роботи на початку існування організації

це Donations та Accommodation. Є така організація Humanitarian Help Ukraine, це найбільша організація, яка займається гуманітарною допомогою з Лейпцига. Речі, які їм привозили приватні особи та організації, вони відправляли в Україну по зеленому коридору. Я не пам'ятаю останніх цифр, але станом на жовтень це майже 700 тонн гуманітарної допомоги.

Ми також шукаємо необхідні речі, домовляємося з фармацевтичними компаніями. Отже, гуманітарна допомога – це один напрямок, інший, напевно один з найважливіших, – це проживання у Німеччині. В невеликих містах ця проблема відчувається не так гостро, а ось в Лейпцигу, Мюнхені, Берліні чи Дрездені – це питання актуальне.

На початку в цьому плані було легше тому, що велика кількість людей хотіли взяти до себе українців. Потім зрозуміли, з чим зіштовхнулися: це й культурні відмінності і мовний бар'єр, посттравматичний синдром. Були ситуації, коли ти розумієш, що допомогти не можеш. Наприклад, в одній жінки були панічні атаки, а людина, котра взяла її до себе не була готова до цього та не знала що робити. Дзвінок о 2-й ночі їй потрібно діяти. Тобто, проблема з житлом досить нагальна й зараз.

Але напрямки роботи змінюються, спочатку було більше роботи «з сьогодні на завтра». І в мене графік розписувався лише на день вперед. Стратегічний напрямок на той час не був такий важливий. Пізніше, коли ми зрозуміли, що багато напрямків були опрацьовані за рахунок інших організацій, чи щось перейняла на себе мерія міста, то стало легше сфокусувати і нашу роботу, та займатися більш довгостроковими ініціативами.

Завдяки тому, що нам допомагали приватні особи та організації, в нас з'явилася сума грошей, яку можна було би витратити, скажімо на закупівлю дронів чи одягу та відправити в Україну, але форма нашої організації не дозволяє це робити. Тому наш основний фокус зараз, саме на проєктах для українців і українок тут, у Лейпцигу.

Наразі, у співпраці з фондом «Leipzig hilft Kindern» діють проєкти «Fit for School» та «Малюнки», які пропонують дітям додаткові курси німецької

мови, допомогу у виконанні домашніх завдань та мистецько-творчі пропозиції.

Співпрацюємо з Центром зайнятості м.Лейпцига та організуємо заходи щодо питання процесу визнання кваліфікацій та шляхів у професійне життя.

Також підтримуємо Український Освітній Хаб (Eduhub) в Німеччині, який разом з Центром освіти у Лейпцигу пропонує адаптовані курси для біженців.

Нещодавно створена група «Aktivites» – для взаємного обміну пропозицій дозволля від різних ініціатив та організацій міста, що сприяє згуртованості громади, інтеграції, створення комунікацій незалежно від національності.

Якась частина українців потроху облаштували побут, знаходять житло, відвідують інтегра-

ційні курси. Люди готові допомагати своїм співвітчизникам. По яких напрямках ви можете їх задіяти?

Б.П.: На нашому сайті є вільні позиції по різних напрямках нашої діяльності. Якщо є ідеї, ми залюбки підтримаємо, ми відкриті до нових проєктів, з нами можна вийти на зв'язок по тому чи іншому каналу. У нас є напрацьовані контакти з місцевою владою, організаційні форми, команда однодумців та певні фінанси – тому запускати проєкти нам простіше. Можна з цього приводу до нас звертатися. Та якщо є ініціатива чи бажання допомогти з тим же Телеграм-каналом.

Що ви хотіли би сказати чи побажати українцям в Німеччині?

Б.П.: Ми заснували нашу організацію, для того, щоб у людей, які приїхали з України був стартовий майданчик, було простіше тут знаходитися, щоб вони відчували, що їм допомагають. Але досить часто можна зустріти доволі високі очікування. В Німеччині є багато класних речей, але є й багато своїх проблем. Найбільшою, на мою думку, є бюрократія. І з цим українці зіштовхнулися. Але треба не забувати, що ми гості у чужій країні, тому треба вчитися та поважати німецьку культуру. Мені хотілося, аби ми це розуміли і своєю поведінкою доводили, що ми гідні бути у чомусь прикладом і в нас також є чому повчитися. Поважаймо себе та інших.

<https://leipzig-helps-ukraine.de>
Лана Степанова